

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dájának” czimzendeők.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beíratásért 30 kr.

Kecskemét, 1876. október 12.

Nem tartozunk azok közzé, kik az igazságot elpalástolják azért, mert az talán kellemetlen következményekkel járhat, s ha sokszor nem is mondjuk el mindazt a mi szívünket nyomja, ezen eljárásunkat nem félelem sugallja, hanem azon tudat, hogy szavunk meghallgatatlanul fogna elröppenni. Eljárásunkban vezéreszménk a közérdek, itéletünkben meggyőződésünk, s a mire lelkesmeretünk készlet, azt elmondjuk himezés-hámozás nélkül, mihelyt idejét elérkezettnek látjuk, tekintet nélkül arra, tetszést vagy nemtetszést eredményez magatartásunk. De még ilyenkor sem hagyjuk magunkat sem abstract teoriák, sem netáni túlbuzgalom által elragadtatni, hanem fontolóra véve minden szót, melyet a közügy érdekében ki-ejtünk, lelkesmeretesen megvizsgáljuk, megfelel-e az a mit mondunk az élet követelményeinek, beleillik-e a rendelkezésünkre álló önkényt fejlett, vagy félszegül fejlesztett viszonyokba, s kellő kimélettel támadjuk meg, a mit helytelennek, kelünk sikra a mellett, a mit helyén valónak tartunk. S ha egyben-másban mint mondók, nem tehetünk meg mindent a mit akarunk, s sokat alkalmasb időkre voltunk kénytelenek elhalasztani, megnyugtatót azon meggyőződésünk, hogy sokat akarva semmit sem fognánk végezni, s így inkább oly pontokon összesítettük erőnket, melyekben befolyást gyakorolni képesek voltunk.

Befolyásunk hiányának esetében nem szólottunk eddig a város pénzügyeiről; s azon gyanúnak sem akartuk magunkat kitenni, mintha saját érdekünkben emelnék szót. E két körülmény, melyhez mint harmadik a tárgy kényes és odiosus volta járult, mindeddig visszatartott attól, hogy a város pénzügyeiről, és helyesebben a városi tisztviselők mikénti fizetéséről, beszéljünk. E mellett kellő térére sem számíthatunk, melyen az audiatur et altera pars elvének eleget teendő, a pro és contra harcolóknak küzdő helyet engedjünk. Mind-ezen okok kényszerítettek arra, hogy ezen ügyet illető minden szót kétszer is meg-gondoljunk mielőtt kimondjuk, mert hivatásunknak nem egyedül a hibák ostorozását tartjuk, a mi végre is igen könnyű, hanem főleg az igazságos bírálatot, mely rámutat a baj első csirájára.

A véletlen azonban az egyszer kezünkre játszott. Előbb, mint tervünk kivitelét megkezdhattuk volna, oly körülmény adta magát elő, a mely a fennebbi kérdésnek ha nem is megvitatására és végleges eldöntésére, de legalább fontosságának kiemelése, mintegy önmagától kínálkozó alkalom. Felhívjuk ennél fogva a tisztelt közönség figyelmét e kérdésre, annál is inkább, mert ha most a kedvező körülmények között ezt nem tennék meg, könnyen megeshetik, hogy kedvezőtlenebb körülmények kényszernyomása alatt kell elmondanunk azt, a mi most mintegy önkényt foly. S ha ez

a nagy közönségre kellemetlen volna, biztosíthatjuk, hogy ránk nézve kényszeresen azzá válnék.

Mi tagadás benne, mindig fájt lelkünknek összetett kézzel nézni, hogy hivatalnokaink, kiknek egyrésze egészen fizetésére van utalva, mert vagyona nincs s más kereseti forrás sem nyílik részére, sokszor hónapokon keresztül kénytelenek várni fizetésükre, mert a város pénztárába nem folytak be a jövedelmek oly mérvben, mint a minőben be kellene folyniok.

Most örömmel mondhatjuk, hogy nincs a városnak embere, a kinek fizetésével hátralékban volna s a kinek valamivel tartoznék. Igaz ugyan, hogy itt a város csak köteletségét teljesítette s valami nagy dícsőséget ezzel még nem vívott ki, de rendkívüli viszonyok közt, a minők nálunk már meggyökerezett bajokként jelentkeztek, az ily köteletségnek teljesítése is figyelemre méltó és tanulságos körülmény.

Mert ha van ez eseményben érdem, úgy ez első sorban nem a várost, mint erkölcsi személyt, hanem az ezen erkölcsi személyt képező egyéneket, a polgárokat illeti, a mint ellenkező esetben is a gánes nem az erkölcsi személyt érte volna első sorban, hanem azokat, kik ezen erkölcsi személy ügyeinek intéző testületét képezik s ezek megbízóit, tehát a képviselőket és a polgárságot.

S itt van a dolog lényege, mely azon eléggé nem ismételtető igazságban foglalatik, hogy a minők az egyesek, olyanok az általuk alkotott egyesületek, társulatok és szövetkezetek, — s ha ezek valamelyikében nem annak rendje szerint mennek a dolgok, annak oka nem az intézményben, hanem az emberekben keresendő.

De elég ennyi a multa és annak állapotaira vonatkozólag, mely mint hinni szeretnők, többé megtérni nem fog, vagy legalább oly mérvben elterjedni nem lesz képes, mint az eddig kétségtelenül némileg a sok évi elemi csapások következtében is történt; mondjuk, nem a meggettünk fekvő s örömet feledett multat akarjuk feleleveníteni, hanem inkább a jövőre nézve intelmeket adni.

Nagy meglepedésünkre és elégtételünkre szolgál az, hogy a város hivatalnokainak fizetése ügyében előbb hozott rendet, mintsem a közigazgatási bizottság működését tényleg megkezdette volna. Először azért, mert ekként a polgárság mintegy tanújelét adta annak, hogy köteleseit készségesen és örömettel teljesíti, ha azok teljesítésére erővel bír, másodsor meg azért, mert ekként polgárságunk magának oly érettségi bizonyítványt állított ki, mely őt az önkormányzatra nemcsak képesíti, hanem a melylyel egyúttal egy föléje helyezett hatóságnak, a közigazgatási bizottságnak tiszteletét is kiküzdötte magának.

S ez így tökéletesen rendjén van. Mert habár sohasem volt kenyerünk a korteskedés, még kevésbé az igazítás, legkevésbé

pedig a fennálló és királyi szentesítést nyert törvény elleni áskálódás, a közigazgatási bizottságokról szóló törvényre vonatkozólag őszintén és nyíltan kijelentjük azon óhajunkat: vajha elérkeznék az az idő, mikor e törvény feleslegessé váland.

S ha Kecskemét városának lakossága a megkezdett úton halad, a város iránti kötelezettségeit rendes időben lerójjá s ekként lehetőségét adja annak, hogy tisztviselői pontosan fiztessenek, hivatalnokai buzgóbbak s önfeláldozóbbak lesznek. Az ügyek rendesen fognak elintéztetni, úgy hogy a város nem jut többé azon helyzetbe, hogy saját kötelezettségeit kénytelen elodázni s rendezett pénzügyeknél a közigazgatás egyéb terein a rend és pontosság természetesen önkényt állván be, azon urak, kiket a közbizalom most a polgárt érhető legnagyobb tiszteleti állásra emelt, önmaguk fogják bevallani: hogy Kecskeméten az említett törvény rendelkezéseinek gyakorlati jelentősége nincs s ő reájuk tulajdonkép szükség nem is volna.

Igy szeretnők mi látni városunkat, melyre kereken kimondjuk, minden más állapotot a legnagyobb mérvben szégyenletesnek tartunk. Itt a magyarság egyik törzsfőszékében főleg rajtunk áll kimutatni, hogy mi felügyelet nélkül is tudjuk magunkat kormányozni s minden hiba, melyet a közigazgatás terén elkövetünk, nem csupán nekünk fog bűnül betudatni ellenségeink által, hanem kész fegyver lesz az kezükben az egész magyarság ellen. S hogy hibák ne követtessenek el, hogy pénzügyeinkben zavarok ne álljanak be, arról is gondoskodhatunk. A régi úgynevezett közszellem helyett, melylyel a politikai térére sodortattuk magunkat s a mely már csaknem tönkretett bennünket, vezéreltessük magunkat inkább egészséges községi szellemtől, a mi ránk nézve előnyösebb, községünkre nézve hasznosabb s az országra nézve üdvösebb leend. Saját községünkben kizárólagos urak lehetünk, ha határain túl lépünk, legfeljebb két szavazattal bíró választókerület vagyunk. S a vagyont illetőleg nem tehetünk ellenvetést, mert hány város van, mely oly vagyonos, mint Kecskemét? minden megy, ha komolyan akarjuk s ez egyszer akarunk kell! Vezéreljen bennünket a Murányt ostromló Wesselényi férfias szelleme:

Elejét, utolját meghánytam tettemnek,
Csak nehéznek láttam, nem lehetetlennek,
S mit egyszer föltekék magamban előre,
Ember nem, — csak isten tántorit el tőle.

Terménytárlatunk.

(Folytatás és vége.)

A tárlat ez osztályát a gazdasági termelvények képezik. — Sem a mult évi, sem a jelenlegi tárlat nem volt képes a szemlélőnek tiszta fogalmat nyújtani gazdasági állapotunkról, oly szükmarkúlag, mondhatnánk szegényesen voltak ott az ez osztálybeli tárgyak képviselve.

Mi lapunk különféle hasábjain már sokszor és sokféleképen buzdítottuk gazdáinkat arra, hogy

terményeiket a rendezendő tárlatokon bemutassák; elmondtuk, hogy ezt tőlük nem a tárlat disze, hanem jól felfogott érdekeik követelik, buzdító felhívásainak azonban még eddig — egy-két esetet leszámítva — vajmi csekély eredménye lett.

Pedig mi e mulasztásra vonatkozólag nem vagyunk képesek más okot találni, mint a keleti kényelmet s a közönyt; — itt volna már valahára az ideje, hogy ezt levetkezzük és termékeinket hátrunk s a vidék gazdasági állásának hü tükröként állítsuk ki tárlatainkon, s reméljük is, hogy a jövő évi országos tárlat e tekintetben semmi kívánni valót nem fog hátrahagyni.

A 17 termelő által kiállított 25 faj búza között legelső volt a 91 fontos, második a 89 fontos, rozs volt 82³/₄ és 80¹/₂ fontos kiállítva s volt igen szép árpa és zab is; — e helyen azonban egy megjegyzésünknek lehetetlen kifejezést nem adunk.

Szakértők — bár a tárlaton kiállító s így nem teljesen érdektelen szakértők — a tárlati gabonanevekre azt állíták előttünk, hogy azok nem a nyert minőségben állítottak ki, hanem szemelve vannak s azért oly szépek és súlyosak. — Mi ezt el nem hihetjük, mert képtelenek vagyunk a tárlaton részt vevő s így buzgónak, ön előnyüket szemük előtt tartónak ismert gazdáinkról feltenni, hogy ők a tárlatot hiúságok vásárlásának tartásák, ellenkezőleg, meg vagyunk győződve, mikép terményeiket épen azért állították ki, mert a tárlatot ők sem tartják másnak, mint a mi, t. i. oly helyiségnek, hol a termelő közvetlenül bemutatja vevőjének szorgalma gyümölcsét oly minőségben, a mint azt a piacra vinni képes.

De ha nem így volna, akkor saját érdeke ellen tesz a kiállító, mert annak, ki 91 fontos búzát állít ki, eladni pedig csak 88 fontosat képes, a hitele leszáll, elfogy, pedig mai napság a hitel a legnagyobb úr.

Ezt jó lesz előre megfontolni s a jövő évi országos tárlaton, midőn legnagyobb valószínűség szerint külföldiek is lesznek látogatóink között, ne akarjunk csupán mutatni és hiúskodni, hanem állítsunk ki olyat, a minőt piacra adni képesek vagyunk; mutassuk a valót, mert másként célunkon túl fogunk lőni.

A kiállított kukoriczák között, megvalljuk, nekünk id. Csókás József szép, egyenlő és tömött kukoricza-csővei tetszetek legjobban, bár Deák László első és Bódogh Zakar második díjat nyert kukoriczái is igen szépek voltak, mi mégis azoknak adjuk az elsőseget. — Deák Lászlóról megemlékezvén, nem mulasztjuk el dicséretére felemlíteni, hogy ő azon kiállítók közé tartozik, kik mennyiségileg és minőségileg legjobban voltak a tárlaton képviselve, a mi a fiatal gazdát igen dicséri s mi őszintén kívánjuk, hogy e tekintetben buzgalma ne csökkenjen s jövőre is minél több és szebb tárgyakat lássunk tőle tárlatainkon.

A burgonyák között a fajok mennyisége miatt első helyen kell felemlitenünk Uhl Adolf hamvai lakost, ki 85 fajból álló gyűjteményt állított ki s gyűjteményét a rendező gazdasági egyletnek ajándékozta; — minőség tekintetében pedig említést érdemelnek Muraközy Lászlóné, B. Kiss Miklósné, Deák László és Kempelen Géza egri lakos burgonyái.

Mint már említettük, a tárlat ez osztályába lettek áthelyezve a zöldségfélék, borok és szeszek. — A zöldségfélék kiállítása oly nagyszerűen sikerült,

hogy igazán nem tudjuk, valjon Bartus Imre óriási kártyáit, Hauer György meglepő nagyságú kelkáposztait, vagy pedig Keszlerfi János tiszta-úgi földbirtokeket igen szép fehér és vörös óriási hagymáit említsük-e meg először? — s csak akkor vesszük észre, hogy Muraközy József, Vass Elek halasi műkertész és B. Kiss Lajos igen szép gyűjteményes kiállításáról még meg sem emlékeztünk.

Valóban az úgynevezet német kertészet, mely az igen fáradságos munka mellett igen szép hasznot is hajt, nálunk már oly szépen elterjedt és oly sokak által műveltetik és pedig teljes szakértelemmel, hogy e tekintetben a budapesti piacra már nemcsak nem szorulunk, hanem még mi szállítunk nekik; — s ennek mi két okból örülünk, először, mert e körülmény szerintünk erős bizonyosága annak, hogy polgártársaink anyagi jólétük előmozdítására a nagyobb kitartást és fáradságot igénylő munkától sem riadnak többé vissza, másodsor, mert a kitartó munkásság és szorgalom emeli a vagyonszágot s ezzel városunk anyagi jólétét.

Bor mindössze 19 termelő által volt kiállítva; — minőségükről saját tapasztalatunk alapján mitsem tudunk mondani, a jury tagjai által a fehér borok között legjobban dicsértetett Gubányi Mihály czeplédi rizling bora és Muraközy József kecskeméti — s ha jól tudjuk kövi dinka-bora, a vörös borok között pedig Bagi László és Telebéri Alajosé. — Különbösen úgy tapasztaltuk, hogy e borok a bazárban is megállták helyüket nemcsak, de nagy keresetséggel is örvendeztek.

Terünk fogy, térjünk a 3-ik osztályba

Itt a szoroson ez osztályba tartozó tárgyak nem nagy számmal voltak képviselve, úgy, hogy a terembe még a gyümölcskiállításból is jutott, de azért e terem mégis igen érdekes volt s érdekesség tekintetében gazdasszonyaink már ismert erélye és eléggé nem dicsérhető buzgalma nem engedte át az elsőseget egyik teremnek sem.

A kiállított tárgyak futólagos elsorolása is érdekesnek fogja feltüntetni a tárlat ez osztályát. — Itt volt kiállítva Jancsó Ádámné úrnő — ha jól emlékezünk — 80 éves terítője, Kun Anna k. a. régi szövött ponyvája, zsákjai, szakajtó-ruha, pohártörő és abroszai, melyek tulajdonosaikat, mint kitűnő s valódi gazdasszonyokat, igen kiemelik; — továbbá B. Kiss Miklósné úrnő igen szép gerebenezett kendere, házi szövött vászonneműi, házi szappanai; — B. Kiss Györgyné úrnő aszalványai, valóban remek tésztái (köztük a gomba-tészta), zsírja, savanyított ugorkája, füstölt húsa; — Kun Menyhértné úrnő aszalványai, kendere, befőttjei és házi vásznai; — Horváth Béláné, Fekete Istvánné úrnők és Grosz Róza k. a. befőttjei stb. stb.

A női kézi munkák közül ki kell emelnünk Predics Jolán k. a. és Hankovszky Sándorné úrnő horgolt paplanait, Helzinger Sarolta úrhölgy házi sapkáját, Reichel Ignác úrnő himzett kendőjét és Steiner Hermin úrhölgy diszmuveit.

Ez osztályban egy nálunk új iparág is volt bemutatva, melyet tárlatainkon csupán most szemléltünk először, s ez a selyemtenyészés. — Basztoria Józsefné e nembeli kiállítása volt az első, de mi örömmel jegyezzük fel Vitz Lajos tanulónak aranykeretbe foglalva kiállított selyemszárait is, mert ebben a kiállítás iránti érdeklődés jelét látjuk, ezt pedig ifjainkban mindig örömmel szemléljük.

Még a csemegéző bazárról kellene megemlékeznünk, hogy a tárlatnak teljesen hü képét nyújt-

suk, már csak azért is, mert a deficit rémeit csak ez riasztotta el a tárlat felül. — Csakhogy mi erről nem írhatunk; — a mi nehézkes és a rideg valóval foglalkozó tollunk csak a bazár okozta édes emlékeket vonná le magával a prózai világba a felhők-ből, pedig a mi ábránd, a mi költészet, annak a magasban a helye. — Hagyjuk meg a helyén!

Kecskemét sz. kir. város törvényhatósági bizottságának október hó 11-én tartott rendkívüli közgyűlése.

E rendkívüli közgyűlésnek tárgyát kizárólag a reáliskola építése körül szükségessé vált újabb közgyűlési intézkedés, vagyis mint a meghívókban diplomacice jeleztetett, az építésnél felmerült nehézség elhárítása képezte. A jelzett nehézség azonban oly nehéznek mutatkozott, hogy annak elhárítása a legjobb igyekezet mellett sem akart jól sikerülni. Egész valóságában bevált az a közmondás hogy: Ha egy bolond követ dob a kútba, száz okos sem veszi ki. Régóta ismeretes dolog, tudja apraja nagyja, a verebek is azt csiripelik már, hogy nálunk a közigazgatás rossz, hogy a tanács, mely annak kezelésére és vezetésére hivatott, hanyagul és rosszul felel meg eme hivatásának; ki is jelentette a közgyűlés nem egyszer, de még soha oly nyomatékosan és meztelenül, mint most, hogy a tanács és ennek élén a polgármester nem bírja a közgyűlés bizalmát, és hogy előterjesztéseiben nem tud megnyugodni. És ez nemcsak a közgyűlés többségének, hanem talán kivétel nélkül a bizottság összes tagjainak nyíltan kifejezett véleménye volt, valóban oly súlyos vád, melynél sujtóbbat önértetes férfiakra nézve képzelni sem lehet.

De térjünk magára a dologra. Elnöklő főispán úr előadja röviden az okot, mely a közgyűlés összehívását szükségessé tette és mely abban áll, hogy a közgyűlés f. évi szeptemberben a tanács által beterjesztett és ajánlott terv alapján, a reáliskola földszinti épület emeletre építését elfogadván és elrendelvén, miután a tetőt már leszedette, kisült, hogy a falazatnak fele vájogból épült furkolt alapra, mely körülményt vállalkozó bejelentvén, felhívja a közgyűlést, hogy a tovább építésre nézve intézkedjék. Lestár Péter bizottsági tag felszólalván, kijelenti, hogy mielőtt a közgyűlés ezen ügy érdemleges tárgyalásába bocsátkoznék, mindenek előtt szükséges, hogy mindazon előmunkálatok és előintézkedések ismeretével birjon, melyeket a tanács és szakosztály ezen tárgyban tett és melyek alapján a közgyűlés az építési tervet elfogadhatta, mert most már nyilvánvaló dolog, hogy a közgyűlés itt rosszakaratból vagy tudatlanságból félrevezettetett. A közgyűlés ezen nézethez járulván, polgármester úr felolvastatja a főmérnöki jelentést, mely lehető rövidséggel a földszinti épület emeletre emelését ajánlja, mely ajánlatot a tanács azonnal elfogadott és mint teljesen megbízhatót a közgyűlés elé elfogadás végett beterjesztett. Minthogy azonban előreláthatólag ily csekélységgel a közgyűlést nem lehetett kielégíteni, felolvastatott a Szappanos István tanácsos úr által, ki ezen ügyben eljáró senator volt, kidolgozott újabb terv és költségvetés, melyhez nevezett a kellő felvilágosításokat és magyarázatokat nem késétt szolgáltatni. A közgyűlés nyugodtan kihallgatta a senator úrnak ezen előadását és ennek bevégezéssel tudára adatott a se-

TÁRCZA.

Az ember.

(Genre karczolat.)

Ki ne ismerné azon szörnyű Molochot, mely sok gazdag s még több szegénynek megölő betűje, a lutrit? S sajátságos, az emberiség józan felfogásával homlokegyenest ellenkezik, kockára dobni saját vagyonát s lelki nyugalma s mégis hány kincsszomjas áldozat várja hetenként a sors szeszélyes játékaának eredményét? — hány helyezi összes reményeinek mentő horgonyát egy hármas körbe, melylyel a furfangos lutris a kérdéses terno számokat archimedesi ügyességgel bekarimázza: de hasonlóan a „noli turbare circulos meos“-hoz, ezek is csak amúgy fringiasan odavetett körök, melyek bankjegyekben sehogysem négyeszesíthetők! Ámde hová tévedek, merre vezet e karczoló toll, nem ide célzok, nem ez az eszme, melyet tollam hegyére manap fölvettem, mert ha az állam pénzügyére a lutrit szükséges és pótolhatlan rosznak nevezi, és a törvényhozás képes a néhány milliónyi anyagi hasznot az erkölcsi miriadok romlására megszavazni: akkor én, a karczolatok megindítója, mivé törpülhetnék le eme sokat meghányatott lutri agyonbeszélésében?!

Nem a lutrit akarom kikarczolni az állami költségvetés túltömött foliusaiból, hanem inkább egy újabb lutri bemutatására vállalkoznék a mai mostoha és pénztelen világban. De azért népevezérek és erkölcsbírák ne akarjatok háborgatni pénz-

telen műveletben, mert nem óhajtozik az én lutrim a nép árva fillérei után, nem pénzt sovárog ez, hanem keres becsületet, néha-néha meg egy kis háborút!

S ez a lutri maga az ember. Borzalom s rettegés szellemei! Az ember lutri? Az ember moloch?!.. S mi több, az ember az embernek ellensége? — Hej: „Lupus est homo homini, non homo.“ Plautius. (Farkas az ember embertársának, nem ember.)

De nem; máskép értsd Plautiust s a dolgot nyájias olvasó.

Az ember egy nagy lutri, legyen bár ő maga testileg óriás, vagy törpe s szellemileg fenső gondolkodású, vagy ostoba.

Nincs máskép. Ha bölcsészeti előadásokra vállalkoztam volna, úgy mindenestre az emberi méltósághoz illően nagyon, de nagyon föllengős nyelven kellene az ember létéről értekezni, méltó unalmára az olvasónak; de miután genre alakban való karczolatokra szántam e tét: azért félre minden stoikus komolyság- s merev bölcsészeti definiókkal s kutassunk a humor tágas országában az ember lutris léte után!

Természetes dolog, az ember csak akkor az, a mi, ha megszületett. S ebben rejlik tulajdonképen a facit nyitja. Itt a lutri. Midőn még az ember in spe van szóban, sok találgatás után azt sem lehet elmondani róla, a mit az ember akar. Ketten állítanak kétféle, a harmadik mind a kettőt; s ha a napfény első sugara dereng az ember gyermekded arcára, a három lutrijátékosból

okvetlenül kettő elviszi a győzelmet, míg a harmadik messziről sántított a céltől.

Igy van ez rendszeren. Az ember csak azért sem találja el, mi fehér, mi fekete, mert a választás épen itt a legnehezebb. Nincs középút.

S csodálatos, midőn az ember már hangot ad magáról, midőn képes megkülönböztetni övét s társait egymástól s messze túl van már ittlétének első hajnalán: újra előáll a végzetes húzás napja. Most már érték után itélik meg a nyerményt, külsőleg s szellemileg ép úgy, mint anyagilag.

A kor, midőn az ember társat választ, ki őt egész élete folyamán hü kísérelő s őrző angyalként átvézerli a legsikamlósabb ösvényeken is, ez a kor a legválságosabb. Válu-ton áll ekkor az ember; kettős irány előtte, egyik a boldogság, másik a biztos örvénybe vezet; mindkettő a bejáratnál rózsás, de az utóbbi később töviskebe vezet. A minő irigylendő jólét s boldogsághoz vezet itt egy szerencsés húzás; ép oly borzasztó s félelmes lehet az ellenkező.

De azért az élet változó körülményeinél fogva csak lutri marad az ember mindenkor; csak akkor, midőn megszűnik lenni, a mi volt, midőn a szerencsés 80-as szám az évek hosszú sorából az embert átvezeti azon birodalomba, a hol számon kéri az obulust, csak akkor szűnik meg a lutri.

Az obulus az utolsó betét, melynek húzása nincsen; török sorsjegy ez, melynek van főnyerménye, de nem akad fizetője.

Diavi.

nator úrnak, valamint a polgármesternek és tanácsnak, hogy a tapasztaltak után nem bizhatik többé sem a mérnöki osztály szakértelmében, sem a tanács véleményében, minélfogva indítványoztatott egy bizottság kiküldetése azon megbizással, hogy ejtse meg a vizsgálatot az ezen építkezésnél történt netáni mulasztásokra és hibás eljárásra nézve, továbbá, hogy a maga mellé vett megbízható szakértőkkel vizsgálja át a beadott újabb tervet és költségvetést és ezen vizsgálata eredményét mielőbb terjessze be a majdan ismét összehívandó közgyűlés elé. Ezzel a sok izgalmat keltett közgyűlés véget ért. A legszámánódóbb szerep minden esetre a szegény főmérnöknek jutott, ki ezen szerencsétlen ügynek valóságos bűnbakja lett és nem volt szép dolog a polgármestertől, hogy magát vele fedezte. László Károly főmérnök úr, azt el kell róla ismerni, egyik legszorgalmasabb és legmunkásabb tisztviselő, ki komolyan igyekszik megszolgálni fizetéseért, de köztudomású dolog, és így a polgármester is tudhatta, hogy a főmérnök úr a terv- és költségvetés készítéséhez nem ért, őt tehát azzal megbizni nem lett volna szabad, másrésztől a főmérnöknek az a szerencsétlensége, hogy olyasmire válik, mire nem bír képességgel, ezzel magának sok kellemetlenséget, a városnak pedig sok károkat okoz. Sokkal nagyobb hibát követett el a tanács az által, hogy nagyobb szerű építést elrendel oly funduson, melynek birtokviszonya még mindig vitás; hogy mit gondolt azalatt polgármester úr, midőn felhozta hogy nyilvánosság előtt arról beszélni nem tapintatos, azt nem érthette senki, de mindenki azt gondolta, hogy tapintatosabb lett volna ezen ügyet egyszer már tisztába hozni, miután ez magától tisztulni nem akar. Egészen véve, ez a közgyűlés kemény lecke volt úgy a tanácsra, mint a bizottsági tagokra nézve, amaz ugyan aligha fog valamit belőle tanulni, de az utóbbiak ezentúl gyanakvóbbak és óvatosabbak lesznek.

Az alma-gyümölcs.

— Hanusz István. —

(Folytatás.)

A felsoroltak alapján nem túlozunk, ha azt mondjuk, miszerint az alma mint gyümölcs először költött figyelmet az emberek előtt, mert nemesak hogy soká — gyakran egészen az újjig — eláll, hanem azon gyümölcs is egyúttal, mely szomjúságotlító képessége mellett tápláló erővel bír, mely két tulajdont igen kevés gyümölcs képes egyesíteni magában, — legalább a mi égaljunk termékei nem, valamint a nálunk ismertebb déli gyümölcsök sem, mint a citrom, narancs, datolya, miért inkább nyálánkságok ezek és legtöbbször szomjúság ellen jók. Az alma tehát, mely mint nyári, őszi és téli gyümölcs egész éven át ellátja az asztalt a legegészségesebb csemegével, pótolni képes a legáldottabb hazák nemes gyümölcseit, úgymint a kenyérfa, pandanus, banán és pisang vagy paradicsom füge, cocosdió, mauritia, szágó palma, borassus, olajfa, bertholletia stb. tápláló termékeit, — mely oknál fogva magukkal vitték az európai gyarmatosok Éjszakamerikába, Délafrika- és Ausztráliába.

Előnyei közé tartozik, hogy könnyen aszalódik és mind úde, mind aszalt állapotában igen könnyen föl, — miért mint aszalt gyümölcs is rendes kereskedelmi cikket képez. Alterstádt falva Wetterauban rendszeren 4000—5000, bő alma-esztendőben 20,000 frtot is bevesz aszalt almából, — mert e cikk nem csupán nyálánkságul szolgál, hanem citrom helyett viszik a tengeri hajókra halászkok, czet- és fókavadászkok, meg a közszen szállító legénység számára, kiket e jótékony savakban bővelkedő gyümölcs megóv a súly (scorbut) ellen, mit a tengeri konyha oly könnyen előidéz. Nálunk közönségesen csak a gyermekek számára készítenek bagolytűdöt (aszalt alma) belőle, pedig ezt iparaggá emelni hasznos volna Kecskeméten. Francia- és Németországban azon vidékeken, hol a szőlő meg nem érik, igen sokféleképen tudják az almát a háztartásban részint eledel, részint csemege gyanánt értékesíteni. Készül belőle párolt alma, almatorta, almasajt stb., sültve pedig és cukorral igen kedvelt házi orvosság, mert hasznos mellbajok és rekedtség ellen. Azelőtt a gyógyszerárak almaid állítottak elő belőle, mely a kezek és ajkak felcserepedésénél széles használatnak örvendett, mint a szőlőzsir pótléka, de most már a glicerint mint győztes vetélytárs leszorítja eddig elfoglalt teréről.

A hol Nyugateurópában sok az alma, bort (cider) készítenek belőle, mert az almának nedve jóságra a szőlő után következik. Emberemlékezet óta készítik az almabort, mint igen kellemes italt Délnémetországban, a Rajnánál, Németalföldön és Angliában; és bár elég felszólalás történt már ellene kivált Éjszakánmetországból, mindazáltal számos új tisztelőt és védelmezőt toborzott már össze ez ital, mely az egészségre nézve igen jótékony hatású. A déli németek régen ismerik jó tulajdonait, és csupán a bajorok teszik eléje a sört, kik gyümölcs-szegény fennsíkokon laknak. A régi magyar huszá-

roknak óperenciás országában, Felső (Ober-Enns) Austriában, hol az utak, mesgyék, határok, utcák, terek, udvarok, szóval minden lefoglalható hely alma- és körtefákkal van beültetve, aligha tudnák elfogyasztani gyümölcsüket, ha bort is nem szünnének belőle. Würtenbergben annyira kellő méltatásban részesül az almabor, hogy külön német (Most vagy Moscht) névvel bír. Svajcban Thurgan és szit leg-többet. A németországiak közt legtöbbször és a majnai Frankfurt közelében készült almabor, mert egyúttal a legjobb almafajoknak igaz hazája is ott keresendő. Legelső minőségű a normandiai, mely különösen tengeri hajókra kerestetik. Az angolok által sajtolt almabor „Britisch wines“ név alatt jó forgalomba.

Készítésmódja igen egyszerű. A teljesen megérett almagyümölcsöt összezúzzák vagy megörlik arra alkalmas eszközök segítségével és mint almakását vagy gépet juttatják közönséges borsajtó alá. Itt is legjobb az önként lefolyó szinmust, mely közönségesen más hordókba külön szüretik el, nem keverten a sötétlékkel. Némely vidéken bodzavirágot, murkot (sárga-répa) vagy birsalmát szeretnek hozzátenni, de e járulékok csak hátrányára szolgálnak az almabornak, kivetkőztetve azt természetességéből. Az erjedés (forrás) csakhamar lefolyik, de ennek befejezése után nem marad az ekkép kiforrott bor söprűjén, hanem azonnal új hordókba kerül, hol szép citromszin nyer, melyet a németek inkább a borostyánkőnek tiszta sárga színéhez szeretnek hasonlítani. Itálával még Márton napjáig (nov. 11.) sem kell várni, mint a közmondás (Post Martinum novum vinum) azt a szőlő levéből készült borra nézve előírja, hanem megtisztulása után rögtön próbát lehet tenni vele, van-e benne nóta? Legjobb és legerősebb e bor két éves koráig, míg t. i. belőle a szénsav nagyobb mennyiségben fejlék; a harmadikban már, noha szesztartalma gyarapszik, fanyarrá válik és ezetes élességet nyer, mi igen természetes is, mert sok növényi nyálka marad benne, — mely oknál fogva a leggondosabb kezelést kívánja meg, tiszta hordót, gondos töltögetést és jó pinczét. Szóval egy pár almaboros hordó valódi vinczellér-képezde.

(Vége következik.)

A f. é. terménykiállítás alkalmából jutalomdíjakat és dicséző-okleveleket nyertek NÉVSORA.

(Folytatás és vége.)

E) Tengeri.

Az első díj kitűzött 2 db. aranyat Deák László, a második díj kitűzött 1 db. aranyat Bódogh Zakar kukoriczája nyerte.

Dicséző-oklevéllel lettek kitüntette: id. Csókás József, Hauer György tetéleni lakos és Dömötör Károly.

F) Köles.

Dicséző-oklevéllel nyertek: Horváth János, ifj. Szél Imre és Sz. Tóth Imre.

G) Luczerna-mag.

Az első díj kitűzött 1 db. arany Muraközy Imrének íteltetett; — dicséző-oklevéllel nyert Muraközy János.

H) Répa-mag.

Dicséző-oklevéllel nyertek: Darányi Antal Halasról, a helybeli kegyes tanítórendi ház, Deák László, Muraközy Imre, Muraközy János.

I) Bükköny-mag.

Dicséző-oklevéllel nyertek: Hauer György Tetélenről és Kohner Zsigmond Uj-Szászról.

J) Muhar-mag.

Dicséző-oklevéllel nyert Hauer György tetéleni lakos.

K) Dohány.

Az 1 arany jutalom Muraközy Imrének íteltetett; — dicséző oklevéllel nyert: Helsing & Reichl Cibakházáról.

L) Burgonya.

Az 1 db. 2 frtos tallért Uhl Adolf hamvai lakos nyerte; — dicséző-oklevéllel kaptak: Kempelen Béla Éger, Muraközy Lászlóné, Böcsa Lajos, Deák László, B. Kiss Miklósné és Bagi Lászlóné.

M) Takarmány-répa.

A kitűzött 1 db. 2 frtos tallért Muraközy János nyerte; — dicséző-oklevéllel nyertek: Hauer György Tetélenről és Deák László.

N) Konyha-zöldség.

Az első díj kitűzött 1 db. aranyat Bartus Imre, a második díj kitűzött 1 db. 2 frtos tallért Muraközy József, a harmadik díj kitűzött 1 db. frtos tallért Dugár Mihály nyerte.

Dicséző-oklevéllel kaptak: Vas Elek Halasról, Halas város műkertészete, Keszlerfi János Tisza-Ughról, B. Kiss Lajos, Kasza István és Orbán Mihály.

O) Borok és szeszek.

a) Fehér borok.

Az első díj kitűzött 3 db. arany Gubányi-díjat Gubányi Mihály Czeglédéről, a második díj kitűzött 1 db. aranyat Muraközy József kapta.

Dicséző-oklevéllel kaptak: Hankovszky Lajos, Csilléry Benő, Rottler József Dánosról, Szél Mihály, Kovács József, Deák László, Prikkel Gáspár.

b) Vörös bor.

Első díj 2 db. arany: Bagi László, második 1 db. arany: Telebéri Alajosnak Uj-Kécskéről, íteltetett.

Dicséző-oklevéllel lettek kitüntette: Hankovszky Lajos, Valk József, Gubányi Mihály.

c) Szeszek.

Dicséző-oklevéllel nyertek: Hacker Antal, Pick Mór Szegedről és Katona Zsigmond.

III. Osztály.

Gazdasszonyi készítmények.

1. Aszalt gyümölcs. Az első díj nem adatott ki, a második díj kitűzött 1 db. 2 frtos tallért Kun Menyhértnek nyerte; dicséző-oklevéllel kaptak B. Kiss Györgyné.

2. Lépesmész. A kitűzött 1 db. aranyat id. Csókás József nyerte; — dicséző-oklevéllel: Ötvös János és P. Fekete Jánosné kaptak.

3. Gerebenezett len. Dicséző-oklevéllel nyert: dr. Kiss János. A kitűzött 1 db. arany nem adatott ki.

4. Gerebenezett kender. Az 1 db. aranyat B. Kiss Miklósné nyerte. Dicséző-oklevéllel kaptak: Bódogh Ferenczné, Kun Menyhértnek és Pataki István.

5. Kenyér. Az első díjat Horváth Jánosné, a második díjat Simon Endréné nyerte. Dicséző-oklevéllel kaptak: Héjjas Istvánné, Simonyi Pál, P. Fekete Jánosné és Fekete Istvánné.

6. Száritott tészta. Az 1 db. arany díjat Héjjas Istvánné kapta; — dicséző-oklevéllel nyertek: B. Kiss Györgyné, Ács Terézia Félegyházáról, Horváth Jánosné, Csolnoky Ferenczné, P. Fekete Jánosné.

7. Házi sütemény. A kitűzött 1 tallért Dugár Mihályné kapta; — dicséző-oklevéllel nyertek: Fekete Istvánné, Muraközy Jánosné, Orbán Ferenczné és P. Fekete Jánosné.

8. Sajt. A kitűzött tallért Kuczka Péter, dicséző-oklevéllel pedig: Héjjas Istvánné, Kiss Istvánné: Muraközy Lászlóné és Német Istvánné nyert.

9. Túró. A kitűzött 1 tallért Muraközy Lászlóné nyerte.

10. Házi szappanért dicséző-oklevéllel nyertek: Horváth Jánosné, Szegedi Gáborné, özv Krizsán Jánosné, Pataky István, Héjjas Istvánné, Kun Menyhértnek, ifj. Szabó Lászlóné, Örd. Gyenes Jánosné, B. Kiss Miklósné, Muraközy Lászlóné, Pánczél Jánosné és Bódogh Ferenczné.

11. Sertészsírért dicséző-oklevéllel nyertek: B. Kiss Györgyné és Szegedy Gáborné.

12. Tehénvajért dicséző-oklevéllel nyert: Madassy László.

13. Befőtt gyümölcsökért dicséző-oklevéllel nyertek: Fekete Istvánné, Horváth Béláné, Pogács Györgyné, Grosz Róza, Kun Menyhértnek, Policzer Farkasné Cibakházáról és Muraközy Józsefné.

14. Savanyított ugorkáért dicséző-oklevéllel nyertek: B. Kiss Györgyné, Kun Menyhértnek, Fekete Istvánné, Szegedi Gáborné, ifj. Szabó Lászlóné, Posta Pál, Bánhid István Félegyházáról és Dömötör Ida.

15. Dinnyeszörpért dicséző-oklevéllel nyert Tresztánszky Károlyné Budapestről.

16. Füstölt sertészsírért dicséző-oklevéllel nyertek: Muraközy Lászlóné, B. Kiss Györgyné és Horváth Jánosné.

17. Házi vászonszövetekért dicséző-oklevéllel nyertek: B. Kiss Miklósné, ifj. Szabó Lászlóné, B. Kiss Györgyné, Bódogh Ferenczné, Sz. Tóth Imréné, Jancsó Ádámné, Kun Menyhértnek, Pataki István és Kun Anna.

18. Himzett diszmiért dicséző-oklevéllel nyert: Steiner Hermin Pilisről.

19. Horgolt asztalterítőért dicséző-oklevéllel nyert: Horváth Juczika.

20. Hálózott abrosz és egyéb női kézimunkákért dicséző-oklevéllel nyert Csörtő Magdolna.

21. Házi sapkáért dicséző-oklevéllel nyert Helsing Sarolta Cibakházáról.

22. Horgolt paplanokért dicséző-oklevéllel nyertek Hankovszky Sándorné és Predics Jolán.

23. Horgolt kendőért dicséző-oklevéllel nyert Reichl Ignáczné.

24. Selyemgubók-, nyers, fonott és feldolgozott selyemért dicséző oklevéllel nyert Basztória Józsefné.

25. Főtt mustért dicséző-oklevéllel nyert özv. Krizsán Jánosné. — Vége

26. Savanyított ugorkáért dicséző-oklevéllel nyert Orbán Ferenczné.

Mi történt a színházban?

Mint már lapunk múlt heti számának két rovatában is említettük, megérkeztek téli vendégeink, a színészek. Üdvözljük őket s babért kívánunk nekik tövises rózsás pályájukon. Ábrázoljanak nekünk „magasztos erényt, mely buktában sem csügged“, hogy szeretni, — bünt, hogy kerülni tanuljuk. Üzzék el unalmas óráinkat ártatlan tréfakkal, neumesítsék izlésünket jól megválasztott szellemi táplálékkal, a tartalmilag jól szép alakban mutatva fel s ha itt-ott a kór szellemétől kívánt felszégességnek hódolnak, azt sem rójuk fel bűnükül. Ajánljuk őket a nagyérdemű közönség figyelmébe és pártfogásába, mint a színház életének elemébe, mert valamint csak kötelességét teljesítő közönség bír joggal jó színészetre, úgy csak pártfogó színesztől várhatjuk kötelezettségei teljesítését.

A múlt heti műsorozatot mellőzve, melynek zárdarabja a szombaton adott „Egy könnyelmű leány“ volt, áttérünk a vasárnap adott darabra, népszínműveink legkedveltebbjére, Tóth Ede „A falu rossza“-ra. Papp Laura k. a., mint Boriska, először lépett a világot jelentő deszkára s így a figyelem legnagyobb része nagyon természetesen ő reá fordult. Már alkatánál fogva mintegy teremtve van a szelid lelkű Borist ábrázolni s lágy hangjával rokonszenvet gerjesztőleg tolmácsolta meleg és melegítő érzelmeit. Azt hisszük a közönségre jó benyomást gyakorolt s ha a kisasszony minden szerepét oly buzgalommal fogja betölteni, mint ezt, pártfogását bizonyára nagy mérvben megnyeri. A harmadik felvonásban az ájulás, s helyesebben összerogyás, nem volt helyes. Boriskának nem szabad a sarkán megfordulva esnie. Azt hisszük e hibát s az öltözetben észlelt némi pongyolaságot a kisasszony legközelebbi fellépésében feledtetni fogja. Finum Rózsit Völgyi Gyuláné adta, Göndör Sándort Kolozsaváry. Amazt tapssal fogadták s a „Fogadásom tiltja szeretni“ dalt ismételnie kellett; emez a vége felé nagyon bús lett, pedig Sándornak nem szabad az őt ért csapás alatt annyira görnyednie, ha „falu rossza“-nak nevezik is. A többi szereplők, Nagy mint Feledi, Aradi mint Gonosz, stb. jól játszottak, csak hogy Aradi túlzott is. Tercsi (Völgyi Györgyné) Lajost (Békeffy) valóságos arezul ütötte s Lajos elégtétel fejében méltán mondhatta: „Tercsinek gyorsabban jár a nyelve és a keze.“ Helyes a bögés orszlán — gondoltuk, mert itt a szerző szövegétől való eltérés eléggé indokolt volt, de nekünk úgy tetszik, mintha a dalokban indokolatlanul s a hatás rovására történtek volna változások. A földszint eléggé megtelt, de azért még jöhetett volna be több is s nem volt volna oka megbánni tettét. Általában élvezetes esténk volt.

Kedden Tóth Kálmánnak „Az ördög párnája“, esütörtökön Sardou Victor „A jó falusiak“ című darabja került színre. A darabok jól sikerültek, sajnáljuk, hogy tér szűke miatt az előadások részleteibe nem bocsájtkozhatunk.

Eddig tehát nem lehet panaszunk színészeink ellen s mert a buzgalom melletti képességet is találunk bennük, újlag melegen ajánljuk őket a közönség pártfogásába, mert meg vagyunk róla győződve, hogy a színházban töltött esték, élvezetes esték lesznek.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **A szerdai rendkívüli közgyűlés** meglehetősen folyhatott le, ezt abból következtetjük, hogy a képviselők a gyűlési termet kipirulva s még a folyosón is gestikulálva hagyták el.

— **A természettudományi társulat** harmadik szakosztályának körébe eső felolvasást „az ember-életana“ cím alatt, melynek megtartásáról utolsó számunkban a tisztelt közönséget értesítettük is, dr. Schwarz László orvos úr megtartotta. A göröcsövi mutatóanyagokat Máthé Sándor igazgató úr kezelte. Sajnos, hogy ezen érdekes tanulmányok és olvasottságon alapuló felolvasás iránt a társulat tagjainak kivételével érdeklődéssel nem találkoztunk.

— **Szabó István** 7-ik tizedbeli lakos a félegyházi vásárról hazajövet az arany-hegyi csárda környékén egy kocsin haladó két emberrel találkozott, kik őt felvették, sőt kulacsukból is megkínálták. — De az ital igen szomorú következmény volt, mert a mi emberünk másnap este ébredt fel a talfáji erdő alatt, még pedig azon szomorú tudatra, hogy 79 frt. s néhány krajczár pénze, tarisznyája és ruhája is eltűnt. — A szegény kárvalott mezítláb s hajdonfővel béczorgott a tanyák közt, míg egy ottani kerész az útra kivezette. — A tetteseket erőlyesen nyomozzák.

— **Garázdálkodó napszámos.** Fischer Antal napszámos özv. Weinbergerné korcsmájában garázdálkodott s az egész pálinkakészlet szétrombolásával s a tulajdonosnő megverésével fenyegetőzött, úgy, hogy a zajra odament városi rendőr őt a boltból

kivezetni volt kénytelen. Fischer azonban az eltávozó rendőrt hátulról megrohanva többször a földhöz verte s mindaddig rángatta, míg az összeszaladt nép a rendőrt kezei közül ki nem szabadította. — Fischer a fenytő törvényszéknek átadott.

— **A helybeli izraelita ifjúság** szerdán este a Beretvás vendéglőben egy rögtönzött estélyt rendezett, mely mint halljuk, igen jól sikerült.

— **A „Kecskeméti“ szíves figyelmébe.** A „Haza“ biztosító-bank ügyében lefolyt polemikánk megpecsétléseül itt közöljük a nevezett bank két főbb hivatalnokának nyilatkozatát, melyek a „Szegedi Híradó“ 1876. október 13. számában jelentek meg:

„Nyilatkozat. A „Szegedi Híradó“ 124. számában a „Haza“ életbiztosító és hitelbank feltűnőleg hirdeti elbocsáttatásomat, a nélkül, hogy ennek okát jelezné, miért is kénytelen vagyok kijelenteni, hogy a „Haza“-nak öt évig voltam hivatalnok s kiérdemelt kitűnő bizonyítványommal ellátva azért bocsájtott el engem és többeket, mivel a szegedi képviselőtestületet a máshol nem tudott alkalmazást adni, mert a főigénykéségek többnyire fölszaltak. Hogy mi ösztönözte a „Haza“-t ezen hirdetésre, annak magyarázatát onnét következtetem, miszerint félt, hogy más biztosító-intézetnél nyerek alkalmazást s így rossz hírnévbe hozandom. Ez fölösleges, mert Kohn Gyula úr a „Haza“ életbizt. és hitelbank elkerülhetlen „bukása“ című röpiratában, melyben a „Haza“ igazgatóságát hamis zárszámadás-, csalással s az összegyűlt pénzek visszaélésséval vádolta, elég világosan bizonyítja ezen intézetnél mielőbb bekövetkező sajnos katasztrófát. Végül még kijelentem, miszerint a számos biztosított felek s kiskorúak veszélyeztetett vagyona czéljából a „Haza“-nál divatban lévő szédeltésekről a m. kormánynak jelentést tenni hazafiúi kötelességem parancsolja. Szeged, 1876. október 11-én. Holtzer Mór.“

„Oly óriási szemtelenségre csak a „Haza“ életbiztosító-bank vetemedhetik, hogy hivatalnokát, ki őt 5 1/2 éven keresztül hűségesen szolgálta, ok nélkül elbocsájtván, azt hirteligen hirdesse. — Különböző által provokált arra, hogy gazdaságait rövid idő alatt nyilvánosságra hozzam s tökéletes érettségét a legesősőbb bukásra tényekkel bebizonyítsam. Szeged, 1876. október 12-én. Kaszó Elek.“

Figyelmébe ajánljuk az olvasónak, hogy a „Haza“-nak lapjárunk általi oly forró ajánlgatása épen azon alkalomból történt, midőn Kaszó Elek úr itt biztosító-feleket szándékozott gyűjteni. A „Kecskeméti“ lelkiismeretes alaposágának gratulálva megjegyezzük, hogy a közönséget félrevezető szerkesztőket Amerikában be szokták csukni.

— **Kedélyes füzérkét** rendezett az izr. ifjúság egy része f. hó 11-én a „Vasúti Sétány“-hoz czimzett vendéglőben; a jelenlét hölgyeket az egyszerűség jellemzé s a rendezők dicséretére kiemeljük, mikép a jótékonyaságról is megemlékeztek s a belépti-díj nélküli mulatság költségeit annyira megszorították, hogy a helybeli 2 nőegylet részére 5—5 frtot adhattak át.

— **Kálmán Lajos** helybeli lakos, szentkirályi haszonbérlet földjén levő kamarájából különböző alkalomkor nagyobb mennyiségű gabona és élelmiszer lopott el. — Gyanú alapján kocsisa Szegedi Pál elfogott, ki úgy a tettet, mint büntársait kivallotta s ennek folytán ellenük a fenytő eljárás megindított.

— **A lovarda előtti tér** egy idő óta szerfelett élénk. Ott tartatnak az újonczok betanítására czélzó

gyakorlatok, ott álldogálnak naphosszant a hosszú inges lengyel fiak, kik gyakran többet élvezvén a szeszből, vadul czivakodnak. Így láttuk e napokban, hogy egyik a másikról teljesen leszedte a felső ruházatot annélkül, hogy a társak annak megakadályozására csak valamit is tettek volna. A békesszereket nem valami erős oldaluk lehet.

— **Rablógyilkossági kísérlet.** Molnár László nagy-körösi szíjjártó-inas (mintegy 13 éves) a vasúti vonalon a talfáji erdő irányában összetört fejjel találtatott s az itteni kórházba hozatott be. — Többnyire önkívületbe van, de időközi eszméletlen létekor a vele történetekről azt adja elő, hogy Kecskemétre csatokat venni jöven, útközben egy kocsi ismeretlen ember által felvétetett s bottal leütve, kábultan a kocsirol ledobott s e közben 9 frt. készpénztől megfosztatott. — Magához térve a földön, a vasúti vonalhoz vánszorgott, a honnan már teljesen öntudatlanul hozatott be s csak benn tért magához. Az ismeretlen tettesről eddigelé semmi hír.

— **Örült.** Lesi P. nevű egyén a múlt vasárnap iszonyatos kiáltozásával vonta magára a figyelmet. A szerencsétlen örültet vallási rajongás szállotta meg s követelte, hogy vasárnap és ünnepnapokon az isteni tisztelet tartása alkalmával a kereskedések zárattassanak be.

— **A „Szegedi Képes Naptár“** harmadik évfolyama az 1877-ik évre megjelent Burger Zsigmond özvegyénél Szegeden az eddigi alakban és ár (30 kr.) mellett, s ezúttal még egy félivel bővebb tartalommal, mint az előző két évben. A naptári részen s a naptárakban rendszerint föltalálható közleményeken kívül 47 lapra terjedő olvasmányt nyújt. Különösen érdekessé válik e rendkívül olcsó naptár most első két terjedelmesebb közleménye által, melyek az idén az oly kiváló szerepet vitt Szeged ez évi történetének — az árvízveszély s a lefolyt jelentős kulturmozgások csoportosításával — rövid keretben hű képét nyújtják, minélfogva a szegedi naptár eme 3-ik évfolyama emlékkönyvnek is mondható. Ajánljuk a közönség figyelmébe.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1876. október 13.

Tisztabúza h. l.	75—73 k.-g.-mos	7.15 krtól	7.48 krig.
Elegy.	72—71	5.70	6.—
Rozs	70—68	5.36	5.85
Árpa	62—60	3.25	3.57
Zab	46—44	2.90	3.25
Köles		3.25	3.40
Kukoricza	(füzéres 60 csöves	—38	—42
	zsák számra	—80	1.—
Burgonya m. mázsa		1.30	2.—

Főmunkatárs:

KISS LAJOS.

Felelős szerkesztő:

TASSY PÁL.

H I R D E T É S E K.

Tudósítás.

Alulírott tisztelettel tudatom a n. é. közönséggel, miszerint Szegeden több év óta jöhurben állott

zálog-üzletemet

Kecskemétre — (körösi-útea, Gersner-féle ház) — helyezém át Pénzt kölcsönzők: arany-, ezüst-, veres- és sárgarézre, úgyszinte mindenféle ruha- és tollneműekre stb. — a fél kívánata szerint rövidebb vagy hosszabb időre.

A n. é. közönség figyelmébe ajánlva magam, maradok Kecskeméten, 1876. október hóban

tisztelettel

Dotisz István,

165 (3—1) zálog-üzlettulajdonos.

Hirdetmény.

A városi szegények élemezésének határideje a f. évi október hó 31-én lejárván, annak újból egy évrei haszonbérbeadása a f. évi 396. számú közgyűlési végzéssel megrendeltetett s árlejtési határidőül f. évi október hó 16-ik napjának d. u. 3 órája a gazdasági hivatalba kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók 300 frt. bánatpénzzel megjelenésre annak megemlézésével hivatnak fel, hogy a megállapított érend és árlejtési feltételek ugyanott a hivatalos órákban addig is megtekinthetők.

Kecskemét, 1876. október 4.

A gazdasági osztály által.

161 (2—2)

Hirdetmény.

6882.
1876.

A pusztaszeri legújabb kiosztású földek 32-ik részletének bérlője Cs. Szabó Ferencz időközben elhalván s özvegye a f. évi 398. számú közgyűlési végzéssel a bérlet alól felmentetvén, fentebb említett részletföld 4 évre haszonbérbe kiadtni elhatározott; minek folytán árverési határidőül f. évi október hó 17-ik napjának reggeli 9 órája a gazdasági hivatalba kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók 100 frt. bánatpénzzel megjelenésre azzal hivatnak fel, hogy az árverési feltételek ugyanott a hivatalos órákban addig is megtekinthetők.

Kecskemét, 1876. október 4.

A gazdasági osztály által.

160 (2—2)

Árverési hirdetmény.

3722.
1876.

A kecskeméti királyi törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, miszerint Kecskemét város közönsége felperes részére 360 frt. 68 kr. töké követelése és járuléki kielégítése végett, végrehajtást szenvedett alperes Kállai Antal és Kálmár Magdolnának bíróság lefoglalt a kecskeméti 589. számú telekkönyvben 656. részletszám alatt foglalt s neveik alatt beirt s 1300 frtra becsült házukra, továbbá a pusztaszentkirályi 500. számú telekkönyvben 628. részletszám alatt foglalt földnek 120 frtra becsült birtokjogaira a nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1876. évi november 8. napjának délelőtti 9 órája a telekkönyvi hivatalban akként tüzetett ki, hogy ez alkalomkor az árverés alá bocsájtott ingatlanok becsáron alul is eladható lesz.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben bánatpénzzel az árverési kiküldött kezeihez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvasatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Kelt a kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1876. évi augusztus 23-án tartott üléséből.

164 (1—1)